

Alain de Benoist o hnutí žlutých vest

Ptal se Yann Vallerie, z francouzštiny přeložil Greg Johnson.

Breizh-info.com: Jaké jsou vaše nejsilnější dojmy z událostí posledních týdnů?

Alain de Benoist: Především mě až skoro zaráží kontinuita hnutí: vláda očekávala, že tlak na ni rychle poleví, což se ovšem nestalo. Považuji to za výsledek neobyčejného odhodlání, podpořeného překvapivou mírou vyspělosti. Nejen že se Žluté vesty odmítají zařadit na pravolevé spektrum a své kroky podnikají zcela nezávisle na mínění politických stran i odborů, ale také se nenechaly chytit do tenat novinářů, pro něž mají jen opovržení. V televizních vystoupeních jejich zástupci mluví rozumně, nic nepředstírají, a tak zůstávají ztělesněním neochvějnosti bez zbytečné agrese.

Jejich hněv a odhodlání ukazují, že za stávající situace většina z nich cítí, jako by už neměli co ztratit. V tom jsou dokonalými reprezentanty Francie, která během uplynulých let postupně zjistila, že nemá budoucnost – a teď bojuje dokonce o holé přežití. Odtud tedy vyrostlo protestní hnutí, jež přerostlo v lidové povstání a rebelii.

Breizh-info.com: Mnozí ovšem Žlutým vestám vytýkají užití násilí.

Alain de Benoist: Předně si zcela jasně ujasněme, že hlavním výtržníkem je zde Emmanuel

Macron. To on rozbil politické orgány na střední úrovni (**departementů** – pozn. DP), sebral peníze střední třídě, osekal sociální dávky, umožnil obohacování kapitálu na úkor pracujících, zvýšil daně i dopady škrtů ve výdajích. Byl dosazen do úřadu, aby zreformoval zemi a zpacifikoval „vzporné Galy“ způsobem, jakým velí logika kapitálu a liberální diktát. Když tak lidé okamžitě přišli se sloganem „Macron demisi!“, trefili se rovnou do černého.

Násilnosti z prvního prosince, včetně událostí na Champs-Élysées, byly především dílem kriminálků a rabujících, kteří neměli s hnutím Žlutých vest nic společného. Jasně to bylo vidět na Place de l'Étoile, kde lidé ve žlutých vestách za zpěvu Marseillaisy chránili plamen Neznámého vojína, zatímco se individua v kapucích zapojovala do vandalismu. Policie velice dobře zná jména i adresy těchto násilníků, vědomě jim však umožnila zapojit se do demonstrací v naději na diskreditaci celého hnutí – lidé se však takto snadno ošálit nenechali. Pokud o týden později došlo k menšímu počtu násilných incidentů, tak jednoduše proto, že policie podnikla v těchto kruzích preventivní zatýkání.

Jako věrný čtenář **Georgese Sorela** však nemohu předstírat naivitu stran násilí: za jistých bývá ospravedlnitelné, zachová-li určitou vnitřní disciplínu. Jakmile moc pozbyde svou legitimitu, není povstání jen právem, ale přímo povinností. Nemusí se nám to líbit, ale žádné hnutí v dějinách se násilí zcela nevyhnulo. Je mi velice dobře známo, že dobytí Bastily 14. července 1789, dnes oslavováno jako den, kdy byl položen základní kámen republiky, se neobešlo bez „excesů“. Především však musíme říci, že bez využití síly by Žluté vesty nedosáhly vůbec ničeho. „Demonstrace pro všechny“ z před několika let sice přilákaly ohromné množství lidí, kteří se však nakonec nedočkali splnění žádného ze svých požadavků. Způsobné chování a revoluce totiž nejdou dohromady! Vláda tentokrát cukla jako první a ustoupila, protože jí projel záchvěv strachu. Tento strach může brzy přerůst v paniku.

Minulý pátek večer (7. prosince) jsme všichni viděli zástupce vládnoucí třídy prorokovat na další den konec světa a vyslechli si jejich výzvy ke „klidu“ a „uměřenosti“. Jedná se o ověřenou strategii: poté co demonstranty démonizovali, odsoudili, pomluvili a přilili olej do ohně, se snaží zneutralizovat situaci pozváním všech zúčastněných k „jednání u kulatého stolu“, což je nejlepší cesta do nikam. Je smutné, že „pravicová“ opozice se bez váhání přidá k témuž nápěvu, je ovšem pravda, že buržoazní pravice dlouhodobě dává přednost nespravedlnosti před nepokojem.

Breizh-info.com: Čím si vysvětlujete značné zastoupení žen v hnutí Žlutých vest?

Alain de Benoist: Když už lidé těžko vycházejí s výplatami, bývají to ženy, kdo si jako první uvědomí, že na konci měsíce už není za co žít. Situace stále početnějších matek samoživitelek je pak ještě mnohem dramatičtější. Tato všudypřítomnost žen však mnohé odhaluje. Jedním z nejnápadnějších rysů velkých sociálních a lidových revolučních hnutí je účast žen, často i v prvních řadách. Takto skutečné ženy uskutečňují svou rovnoprávnost, ne tak jak si to představují pařížští pošetilci, kteří se zaklínají genderovými teoriemi, „inkluzivními“ zájmeny a bojem proti „obtěžování“.

Breizh-info.com: Jedná se podle vás o událost dějinného významu?

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Alain de Benoist: Ano, bez stínu pochybností. Toto povstání se radikálně liší od všeho, co jsme za dlouhá desetiletí viděli. Srovnání s 6. únorem 1934 jsou absurdní – a ty s květnem '68 snad ještě víc. Pasolini v květnu '68 šokoval své levičácké přátele prohlášením, že mu byli bližší muži z CRS (*Compagnies républicaines de sécurité*, Republikové bezpečnostní rotý), kteří alespoň byli proletáři, než výlučně buržoazní studentstvo. Dnes sledujeme, jak se někteří policisté bratří se Žlutými vestami, protože jsou stejně jako oni příslušníky lidových vrstev. Na sklonku květnových nepokojů v osmašedesátém pochodovala skutečná Francie po Champs-Élysées, aby vyjádřila svou touhu po nastolení smíru – dnes pochoduje od náměstí Étoile ke Concorde, aby Macrona vyzvala ke rezignaci. Rozdílný je také rozsah. Abychom tak našli něco srovnatelného se Žlutými vestami, museli bychom se vrátit až k revolucím z let 1830 a 1848, případně Pařížské komuně 1871 – nebo samozřejmě až k *sans-culottes*, Sešitům stížností a Generálním stavům roku 1789.

Co započalo jako prostá daňová revolta, brzy přerostlo v revoltu sociální a poté i celkovou rebelii proti systému, jemuž už francouzský národ nechce naslouchat. Jde o předzvěst revoluce? Podmínky pro ni nejspíš dosud neuzrály, nazval bych to ale přinejmenším kostýmní zkouškou. Lid se tak už naučil využívat svého práva veta, ale zatím si však neuvědomil, že je obdařen také tvořivou silou a že to, co chce, lze uskutečnit jedině změnou nejen režimu, ale celé společnosti. Pak myslím nastane čas mluvit o Šesté republice nebo dokonce Druhé francouzské revoluci.

Breizh-info.com: Co se podle vás stane v nejbližší budoucnosti?

Alain de Benoist: Těžko říct. Macron samozřejmě svou rezignaci nepředloží. Moc pravděpodobné není ani referendum (není příliš jasné, o čem by se v něm rozhodovalo). Rozpuštění parlamentu může otevřít cestu novým koalicím. Možností je i jmenování nového premiéra (François Bayrou?), které by ale mnoho nevyřešilo. Vláda jako obvykle zareagovala příliš pozdě a těžkopádně. Výsledky tu však jsou: elity jsou znehybněné strachem, komentátoři dosud nepochopili, co se to vlastně děje, Macronův reformní program je zdiskreditovaný a prezident, který si sám sebe představoval jako z Olympu shlížející Jupitera, se náhle ocitl v roli maličkého Narcise, který sebou škube na své osobní Tarpejské skále, obklopen lidem, který sice podle svých slov slyší, ale jemuž nenaslouchá.

Ať už to ale skončí jakkoliv, Žluté vesty dosáhly vítězství už nyní, protože se jim podařilo přimět vládu k ústupkům, což se odpůrcům svazků stejného pohlaví i náhradního mateřství z řad buržoazních rodin, železničářům, odborářům, důchodcům, státním zaměstnancům, zdravotním sestrám ani dalším skupinám nepovedlo. Uspěli, protože v plném světle ukázali to, co chtěl establishment co možná nejvíc upozadit: lid, který je duší této země. Zvítězili, protože ukázali, že existují, že se těší skoro jednohlasné podpoře obyvatelstva a že jsou odhodláni zachovat si nejen svou kupní sílu, ale také společenské postavení. Zvítězili, protože odmítli nechat se dále ponižovat a nenávidět; dali najevo svou důstojnost.

Ve druhém kole posledních prezidentských voleb byly prý možnosti jen „Macron nebo chaos“. Lid zvolil Macrona – a jako bonus dostal i chaos. Ten se šíří nejen napříč Francií, ale po celé Evropě. Na milost globální finanční krizi vydaná vládnoucí ideologie, která je tuto situaci

zodpovědná, už má ale svou budoucnost za sebou. Časy, které nás čekají, rozhodně nebudou žádnou procházkou růžovým sadem.

Původní rozhovor Alain de Benoist : „Quoi qu’il se passe, les Gilets jaunes ont déjà gagné“ vyšel na stránkách Breizh-info.com 11. prosince 2018. Anglický překlad Alain de Benoist: Whatever Happens, the Yellow Vests Have Already Won vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 15. prosince 2018.